

у ваздуху, баца W. T. B., југословенскога Регента Александра у исто време кад он шета по обали Кане, заједно са неких педесет личности у Београду помоћу динамита у ваздух! Како од тог пустог хора свакако одударају неколико јасних гласова, то „Kölnische Zeitung“ признају, да „са образовањем једне јаке националне југословенске државе Срба, Хрвата и Словенаца“ ваља рачунати као са једним скоро сигурним фактом и наглашавају да су Немачка, а пре свега Италија у њиховом државном уједињењу морале савлађивати далеко веће унутрашње тешкоће но што их сада има да савлађује Југославија, а у једном чланку опомиње професор Бергштресер од схватања, као да ће Југословенска држава час пре пропасти са супротности између Срба и Хрвата и савлађује трења између оба та племена највише са трвењима између Баварске и Пруске. Али поред ових који у доброј вери причају те бајке, запињу у Немачкој Аустрији једномишљеници француских шовиниста који би и сувише радо хтели да Немачку опет распарчају свесно и свом снагом, да разбију Југословенско јединство. Правим присталицама црно-жутог режима чини се да оде све суноврат, што се на земљишту обала Дунава, Драве и Саве не рађају више Немци и Мађари са мамузама на ногама, а Југословени са седлима на грбачи; они не разумеју више један свет, у којем презрени „послужнички народ“, како их је Хебел назвао седе под једним кровом за сопственом трпезом. И пошто њихова чежња једино иде за тим, да обрну опет у назад коло развоја, гурнули су се са градачким Велико-Хрватима под један губер,